

12e Jaargang
Nummer 110
Mei 1989

hei & wei

dorpsblad voor Blaricum

Dorpsblad voor en door Blaricumsen. Uitgever van de Stichting Dorpsblad Blaricum. Redactie: A.R. Beletel, E. v.d. Eshuis, A.M. v.d. Haren-Sol, J. Juffer, A. Lindermans-Sterrhout, G. Luginburg, M. Oettinger, J.H. Pijper, C. de Vinger, S. Von-Verbeek. Fondstactie: V. Vlasman-Brensinkmeijer en A.J.Th. van Zan. Adres voor inzending kopij: Melkweg 10A, 1261 GV Blaricum, tel. 15716. Voor advertenties/advertenties: D. de Graaff-Verschoor, Toornlaan 53, 1261 GC Blaricum, tel. 83593. Druk: J. van Gestel & Zoon B.V., Laren N.H.

AGENDA

Nederbeem
25 mei 20.00 uur Raadsvergadering
12 juni 20.00 uur Commissievergadering
Welzijn
13 juni 20.00 uur Commissievergadering
Ruimtelijke Ordening
14 juni 20.30 uur Commissievergadering
Financien
14 juni 19.30 uur Commissievergadering
Algemene Bestuurszaken
29 juni 20.00 uur Raadsvergadering

Expositie Nederbeem
tot 17 juni Annemarie Eilers uit Naanden metquarellen, tekeningen, etsen

Bernardusschool
15 juni Oad papier inzamelactie

SWOL
Samenwerking: Welzijn Ouderen Laren/Blaricum, Informaticentrum Brinklaan. Geopend: maandag, woensdag, donderdag en vrijdag 9.30 - 11.00 uur. Voor informatie, advies, invullen formulieren, vervoer, recreatie, enzovoort. Telefoon: 89025. Extra Bijzand: donderdag van 11.15-12.15 uur in de 'Maibak'.

Graag Gedaan
te bereiken elke:
dinsdag tussen 19.00 - 20.00 uur
vrijdag tussen 9.00 - 10.00 uur
Telefoon: (02153) 12322
Noodnummer: 82718 of 13283 en 86719

Fietstocht door 't Gooi voor het hele gezin

Op zondag, 28 mei a.s., organiseert de Nederlandse Kankerbestrijding, afdeling Blaricum, in verband met haar 40-jarig jubileum, een prachtige fietstocht door 't Gooi. Start: Dorphuis 'De Blaercom' tussen 10-12 uur. Startgeld f 2,50 per fiets. De opbrengst van deze fietstocht komt geheel ten goede aan de Kankerbestrijding.

Moete met lezen en schrijven ???

Heeft u moeite met lezen en schrijven? Dit kan in het dagelijks leven erg lastig zijn. Bijvoorbeeld op het postkantoor, bij de ondertekening of op t.v., op je werk, bij het huiswerk van je kinderen. Vaak hoor je mensen zeggen: "Ik kan geen moeilijke woorden lezen." "Formulieren invullen laat ik iemand anders doen."

"Ik schrijf niet snel een briefje want ik maak veel fouten." Deze problemen komen bij veel volwassenen voor. Als u ook moeite hebt met lezen en schrijven, bent u zeker niet de enige.

In Laren, Blaricum en Eemnes worden er daarom cursussen gegeven om het Nederlands te leren lezen en schrijven.

De lessen zijn bedoeld voor volwassenen vanaf 18 jaar. Er wordt in kleine groepjes gewerkt, zodat iedereen voldoende aandacht krijgt. Er is materiaal aanwezig dat speciaal ontwikkeld is voor volwassenen.

Kosten: f 25,- per half jaar. Aanmelding en informatie bij: Mevr. F. Winter, tel: 02153-86322. Mevr. M. Claassen, tel: 02153-10273.

M.M. Claassen

Cursus in De Blaercom

Bij voldoende deelname start Elegarie Promotions uit Almere-Buiten in ons dorps-huis na Pinksteren op vrijdagavonden een opleiding.

MANNEQUIN/DRESSMAN
De opleiding houdt in:
- Visagie/grimeuse
- Huidverzorging/schoonheidspecialiste
- Styliste/mode-adviseur/algehele verzorging
- Het bewust worden van kleurencombinaties
- Trent en avant-garde showelementen
De cursisten leren het vak zodoende tot in de finesses kennen.

Aan de inschrijving gaat een selectie vooraf. Aanmeldingen kunnen telefonisch gedaan worden op tel. 03240-21471.

Kankerbestrijding

Het verkomite van het Koningin Wilhelmina Fonds te Blaricum dankt allen hartelijk, die hun medewerking gaven aan de verkoop van artikelen op de Blaricummerrie ten bate van de Kankerbestrijding.

Opbrengst f 1.049,50!
Het te raden aantal erwten was 1787.
Winnaar werd een jongetje die er met 1750 erwten het dichtste bij was.

E. Demink-van der Esch

HET NADERENDE AFSCHEID VAN MEESTER NIKS

"De school was en is mijn leven"

De mistbanken zijn op woensdag 3 mei om half negen 's morgens net verdwenen zodat de school van meester Niks baadt in het zonlicht. Op zoek naar zijn werkkamer loop ik de gang door, kijk een leslokaal binnen en het valt me op hoe blij de gezichten van de kinderen zijn in de schoolbanken. En hoewel er geen juf of meester voor de klas te bespeuren valt, wordt er niet gejoeld, geschreeuwd of met propjes geschoten. Als ik even later geknorrend tegen meester Niks zeg dat hij er kennelijk de wind onder heeft bij zijn pupillen, heb ik hem ongewild op het zadel van één van zijn stokpaardjes geholpen want lachend reageert hij: "Zo moet u dat niet zien. Natuurlijk is het van groot belang dat er leiding is aan een school. En dat er vanuit die leiding een stuk rust heerst in het hele gebouw. Bij opvoeden hoort nu eenmaal een stukje orde, een stukje nethed en een stuk regel-geving. Maar... ook een stuk vrijheid voor de kinderen. Daar hebben we bewust voor gekozen. Je zult hier geen deur aantreffen die op slot zit. Het kind kan overal komen. En daarom kan ieder kind, hoe z'n geartheid ook is, zich in dit gebouw gelukkig voelen.

Zeer bewust leggen we een stuk verantwoordelijkheid bij het kind. Maar... alleen die verantwoordelijkheid die het kind kan dragen. En géén andere. Daarom was ik indertijd één van de felste tegenstanders van het plan om het oversteken van straten (bijvoorbeeld bij bakker van Boheemen) onder leiding van kinderen te laten uitvoeren. Want als er zich ongelukken zouden voordoen, is er geen kind dat de gevolgen daarvan zou kunnen dragen. We hebben de verantwoordelijkheid toen dan ook bij de ouders gelegd."

Om het vraagstuk niet het karakter van een college te geven haast meester Niks zich mij rond te leiden door wat hij zijn "leefgemeenschap" noemt en kan ik kennis nemen van de uitbreiding van '80, die tot zo'n fantastisch gebouw leidde. In samenspraak met gemeente en de architect wilde hij deze school een creatief hart mee-geven; vandaar dat in het centrum de kostbare bibliotheek (met kostbare codering), de gemeenschapsruimte en het handsaaiheids-lokaal werden ondergebracht. Als ik daarna ook nog de sportaccommodatie, de leslokalen en de ruime opbergmogelijkheden heb bekeken, wimpelt meester Niks mijn complimenten af door te zeggen dat hij dat waarachtig niet allemaal alleen gedaan heeft.

"Dat is een kwestie van samenspel. Dat doe je met je team, met de ouders en de ouderaad, met het bestuur en niet te vergeten met de kinderen in de school. Want als ik me ergens bij betrokken voel, dan is het wel bij het kind. En ik denk dat je daardoor deze school krijgt zoals-ie is". Tijdens mijn rondleiding vroeg in de morgen verbaas ik me er over dat zoveel ouders aanwezig zijn, maar meester Niks legt uit dat bij de groepen 1, 2, 3 en 4 (men spreekt niet langer van klassen) de ouders in de gelegenheid gesteld worden mee naar binnen te gaan. "Dat heb ik na de verbouwing zeer bewust gedaan. De les begint officieel een kwartier later dan bij de andere groepen. Dan kunnen de ouders eens zien wat de kinderen doen, wat ze gemaakt hebben, waar ze mee bezig zijn en er kan even met juf gepraat worden".

Meester Niks ziet zijn Blaricumse School als het specimen van een basisschool. Overal een basis te geven waar nodig is. Toetscijfers op zich vindt hij eigenlijk niet zo belangrijk, hoewel hij met voldoening vaststelt dat de uitkomsten hier in Blaricum ver boven het landelijk gemiddelde liggen. "Maar ik vind dat je de kinderen niet opleidt voor een Cito-toets, maar dat je de kinderen een hechte basis moet geven naar het voortgezet onderwijs toe. En dat strekt verder dan alleen maar tot het afleggen van een Cito-toets. Als basis zie ik dat als een kind neerstrijkt in het voortgezet onderwijs, het daar moet kunnen plaats nemen zonder make-ken. Dat-ie daar de basis voor heeft, dat-ie niet moet zeggen 'Oh, daar heb ik geen aansluiting op', behoudens dan de nieuwe vakken. Dat betekent hier op school dat bij het vak rekenen, wiskundige elementen zijn ingebouwd. Op het ogenblik hebben we rekenen/wiskunde op de basisschool en dat legt de basis voor wiskunde bij het voortgezet onderwijs.

Heel belangrijk is ook dat wij alle onderwijskundige maatregelen kunnen treffen om het onderwijs aan te passen aan de verschillen tussen onze leerlingen. Er is nu eenmaal verschil in tempo, motivatie, schoolrijpheid,

altijd als een evenement om in de bus te stappen.

In vergelijking met vroeger wordt er nu veel meer met de kinderen gedaan zoals drama en bewegingsexpressie (in aansluiting op het muziekonderwijs). Zo neemt groep 8 afscheid met een musical. Regelmatig wordt de Singer Concertzaal bezocht, waar goede toneelstukken worden bekeken. De belangstelling voor de muziek is wat teruggedronken, maar toch heeft meester Niks de muziek weer hante-ge-haald door samenwerking met het Noord-Hollands Philharmonisch Orkest, waarbij de verschillende instrumentengroepen belicht worden. Locatie: de Basisschool zelf, in de gemeenschapsruimte!

Meester Niks is zo langzamerhand aan het einde gekomen van zijn overpeeningen: "Rekenen, taal, lezen en schrijven zal ik belangrijk blijven vinden, maar ik vind meer dingen belangrijk in een school dan alleen dat. Aan de andere kant blijf ik de Nederlandse taal 'je van het' vinden op een lagere school. In verband daarmee moet ik opmerken dat we vroeger na schooltijd Frans gaven, dus buiten het lesplanpakket om. Dat Frans is toen geschrapt op verzoek van de middelbare scholen. Die zeiden: besteden jullie nou maar alle extra tijd die je kunt vinden aan de Nederlandse taal. En dat doen we. Niet alleen op spellinggebied (!), maar ook op het gebied van lezen, poëzie, stijl en begrip."

En over zijn op handen zijnde afscheid zegt meester Niks:

"De school was en is mijn leven. Op dit moment ben ik kerngezond, de school treit en zeilt in mijn ogen heel goed, met tegen de 300 leerlingen boeren we toch werkelijk niet slecht. Maar nogmaals: ik ben maar een klein radertje in het geheel. We hebben onze successen kunnen bereiken mede dankzij het bestuur, het team en de hele schoolgemeenschap. Ik denk dat het dan prettig is om uit te stappen en alles rustig over te laten aan een ander die het verder mag uitbouwen en uit kan bouwen. Dat is meester Govers uit Oot, in wie wij alle vertrouwen hebben. Nu ga ik mij aan andere dingen wijden - welke dat ook zullen mogen worden want daar heb ik nog geen kijk op. Maar ik ga zeker niet in de stoel zitten..."

Meester Niks die zichzelf niet graag in het volle licht van de schijnwerpers geplaatst ziet, zal er niet aan kunnen ontkomen dat hij de komende weken flink in het zonnetje wordt gezet. Van de 38 jaar dat hij voor de klas stond was hij 33 jaar hoofdonderwijzer, eerst in Emmen en van 1965 af in Blaricum. "Ik heb me van de eerste dag af dat ik hier neertrek thuis gevoeld en ik voel me hier nog thuis. En ik zal me hier blijven thuis voelen want ik ga niet weg. Ik voel me voor 100 procent Blaricummer".

Een aantal medewerkers van zijn team omschreef meester Niks als volgt: "Een groot man, vol initiatief, boordevol ideeën, een harde werker met hart voor de school, iemand die staat voor zijn mensen, iemand op wie je kunt vertrouwen, een vraagbaak voor de ouders, tactvol, iemand die veiligheid geeft. Bij wie het kind centraal staat..."

Een mening die zonder twijfel gedeeld wordt door de honderden ouders die hun kinderen gedurende jaren toevertrouwen aan meester Niks (die meer was dan een schoolmeester, zeg maar een grootmeester) en zijn team. Meester Niks, bedankt en het ga u goed!

Toespraak van Mr. J.R. Glasz bij de herdenking op 4 mei 1989 in de N.H. Kerk te Blaricum.

Herdenking van de Gevallenen zet ons aan tot wederom denken aan de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog. Dat inderken is overwegend associatief, althans voor hen die deze oorlog hebben meegemaakt.

Wij herinneren ons de kampen in IJssde en hen die daaraan niet terugkwamen; of, wij denken aan de strijders die waar ook in de wereld vielen, dan wel, concentreren wij ons op de helden in het verzet, die de bevoording niet haalden en op het onderdak en verschrikkelijke wat de Joden is aangedaan.

Ik was 10, toen wij bevrijd werden. Nog net oud genoeg om mijn eigen herinneringen te hebben. Maar, hoe belevten onze kinderen dit herdenken of hoe zouden wij wensen dat zij herdenken?

Is het zinnig dat zij daartoe nagaan wat hun grootouders hebben gedaan of juist niet hebben gedaan? Is het zinnig dat zij van ons leren wie toen fout waren? Kunnen zij begrijp hebben voor de zo moeilijk te verwerken gevoelens tegen de Duitsers en de Japanners?

Mensen hebben de neiging om het kwade onder ons te verpersoonlijken. Zo is ook ons maatschappij-systeem opgebouwd: wij zoeken de schuldigen om via hun boete met het kwaad af te rekenen. Maar menige afrekening legt weer een nieuwe uit en echt helpen doet het niet.

Die onmacht kwam zo treffend naar voren in de nog maar kort achter ons liggende discussie over de Twee van Breda. Zewel tegen- als voornamers konden zich beroepen op de rechtstaat. Was vrijlaten dan geen verraad aan hen die hun leven hebben gegeven om deze misdadigers te bestrijden en aan hen die door dezen machinaal de dood zijn ingedruven? Of kon voortzetting van de symboolfunctie van onze vraag geen zinnig doel meer dienen via die twee menselijke wrakken, waarvan er intussen nog maar één over is?

Onze systemen zijn onvolmaakt. Een verantwoord oordeel of de ene mens goed is en de andere kwaad is niet te geven. De marge tussen goed en kwaad is angust smal. Men heeft mij meermalen de vraag gesteld: "hoe kunt u als advocaat nu een moordenaar verdedigen, als die het echt gedaan heeft?" Het antwoord is dat zelfs een moordenaar goede kanten heeft en dat ook die naar voren moeten worden gebracht.

Psychologen kunnen ons uitleggen tot welke vreselijke dingen gewone mensen - als u en ik - onder bepaalde omstandigheden en bijvoorbeeld in groepsverband in staat zijn.

Welnu, tegen dat soort omstandigheden moeten wij waken.

Wij moeten elkaar vasthouden en beschermen tegen het kwaad dat in ons allen ingekibben zit. Daarbij helpt, ja is onmisbaar, de herinnering aan die rampzalige periode. Niet in wrak in personen, die wij daarvoor als de schuldigen hielden of houden. Maar met steeds weer hernieuwde bewustzijn van de gevaren waar-toe tot systeem verheven waanzin kan leiden.

Zo meen ik dat de herdenking op 4 mei ook voor onze kinderen haar betekenis houdt. Herdenken geeft ons preventieve kracht.

Aldus mag de gedachtenis aan hen die vielen zijn, dat het Goddank niet voor niets is geweest.

Op vrijdag 21 april j.l. werd de drogerij, parfumerie- en tabakswinkel van de firma Engel heropend. De indeling van de zaak daernde nog uit een ijd, ruim tien jaar geleden, toen het "IN" was om winkeltjes in een winkel te hebben. Door de verbouwing is nu het totaal veranderd. Langs de lange wanden zijn hoge schappen gemaakt waarop de artikelen overzichtelijk staan uitgesteld. "Veel mensen denken dat wij een uitgebreid assortiment parfumerie-artikelen hebben gekregen, maar dat is beslist niet het geval", aldus Mevrouw Engel. "Door de nieuwe indeling komen deze artikelen alleen beter tot hun recht. Dat is prettiger winkelen voor de klant, maar ook voor ons is het plezieriger werken." De drogerij, schoonmaak- en tabakswinkelen zijn er gelukkig nog steeds te vinden, want ondanks de moderne en mooie verbouwing wil de firma Engel vooral een echte dorpswinkel blijven.